

Vstup na matfyz

Před vstupem na matfyz jsme měli povinné soustředění prvních ročníků v jihočeské Albeři. Univerzita tam má tábor, o kterém si vyprávějí generace studentů. Hlavními tvory v táboře nejsou studenti, ale všudypřítomní syslíci. Každé ranní probuzení začíná vyházením syslíků z batohů a s nimi i okousaných zbytků sušenek a ostatních potravin.

Počáteční setkání s mými budoucími spolužáky byl poněkud šok. Jeden chodil oblečený jako divoch, přes den nepromluvil jediné slovo a večer pouze oznámil: „jdu spát do lesa“ a zmizel v přilehlých houštinách. Jiný denně pil několik litrů mléka a neustále vykládal zasvěcené komentáře z chemie a biologie, jak je to prospěšné. Já tohle vypít, strávil bych celý pobyt na záchodě. Další měl plnovous a vždy kolem něho byl shluk nadšených posluchačů, kterým citoval pasáže z nejrůznějších filosofických traktátů. Jeden týpek mě obzvláště zaujal. Uměl hrát poslepu šachy. Prostě se neřval na šachovnici, hlásil tahy, a světe div se, vyhrával. Mé přesvědčení, že jsem školu špatně zvolil, sílilo. Žádnou z dovedností předváděných spolužáky jsem bohužel neměl a ničím jsem nevynikal.

Mé pochybnosti nerozptýlily ani přednášky. Byly zajímavé, to ano, ale mí budoucí spolužáci do nich často vstupovali zasvěcenými výroky a já nabýval pocitu méněcenného retarda, který do této společnosti v žádném případě nepatří. Myslím, že to bylo třetí den, kdy nám organizátoři připravili závody v běhu. A nebyl to běh ledajaký – šlo o devět kilometrů lesem. Nevím už, co to do mě vjelo, ale rozhodl jsem se do toho závodu dát všechny své síly. Nikdy předtím, a ani nikdy poté jsem devět kilometrů neuběhl. V druhé polovině mně docházel dech, objevily se velké problémy netrénovaného těla, ale běžel jsem dál a přemýšlel o tom, že tohle panoptikum podivných existencí musím porazit. Ten závod jsem samozřejmě nevyhrál, ale byl jsem druhý. I to byl obrovský triumf. Až při vyhlášení výsledků jsem se dozvěděl, že ten první běhal závodně. Můj první úspěch na poli matematicko-fyzikální fakulty se dostavil, i když mé počínání hraničilo s hazardem. Raději bych ale dominoval v oblasti fyzikální.

Soustředění skončilo, začaly rutinní přednášky a tvrdá práce. Extravagantní individua z posluchárny postupně mizela a na konci semestru nezůstalo jediné. První dvě třetiny matfyzu jsem stále pochyboval, zda jsem volil správně a zda školu vůbec dokončím. Každé zkoušky jsem se bál. Studium mně zabíralo nad rámec přednášek mnoho hodin denně včetně sobot a nedělí. Po několika letech na matfyzu jsem pochopil, že uspět mohou jediné dřiči. Nadání je jen pár procent úspěchu. Ti podivní týpci z úvodního soustředění snad měli nadání. Minimálně nadání zaujmout okolí vytříbenými tlachy na absurdní témata. Rozhodně ale neměli vůli opustit svůj svět a líbivý obdiv náhodně shluklého okolí a začít se soustavně učit matematické důkazy, triky a postupy, které nashromáždilo lidstvo za několik století. Myslím, že podobné existence vidíme všude kolem stále. Umějí zaujmout a dobře řečnit. Ale to je bohužel vše. Hlubší znalosti a skutečný nadhled bychom u nich nenašli.

Ten první závod v běhu jsem nevyhrál. Ten druhý ano. Studia jsem úspěšně dokončil a stal se po pěti letech fyzikem. Byly to krásné roky ve společnosti těch „průměrných“, kteří se na soustředění nikterak neprojevovali a kteří se později stali respektovanými kapacitami ve svých oborech.